

Parochieblad H.Andreasparochie te Weurt

1990 (Jaargang 27)

Rond Nieuwjaar

Mocht ik van velen goede wensen ontvangen. Ook van mijn kant wens ik iedereen een Zalig Nieuwjaar. Dat wij in trouw aan elkaar verder gaan op de weg die iedereen meent te moeten gaan.

Zoals gebruikelijk eerst een paar cijfers.

In 1989 kregen wij te maken met 17 sterfgevallen, waarvan 15 uit Weurt en twee van elders. Op onze manier hebben wij het 'In Paradisum' gezongen...

We hebben 41 kinderen gedoopt waarvan 25 direct uit Weurt. En in onze kerk hebben 15 bruidsparen feestelijk hun huwelijk gesloten.

Het aantal mensen dat gemiddeld wekelijks samenkomt in onze kerk is gelijk gebleven aan dat van 1988. En aan de Kerstvieringen hebben ruim 2000 ouderen en jongeren deelgenomen.

Sommigen zeggen: op zondagmorgen zou één viering voldoende zijn. Inderdaad: getalsmatig wel. Maar als wij twee vieringen houden hebben wij meer mogelijkheid rekening te houden met de zo uiteenlopende behoeften van mensen. Zijn er ook niet vier evangeliën die ieder hun eigen beeld geven van dezelfde Jezus? Zo kan iedereen zich wellicht in een of andere vorm herkennen.

De voorbereiding op Eerste Communie en op Vormsel blijken in goede handen bij de huidige werkgroepen. Ze doen steeds meer ervaring op met de taak die zij op zich namen en beleven er ook plezier aan.

De Vredesgroep heeft zichzelf uitgebreid met nieuwe leden. We mogen iets verwachten...

Het plan om Wijkvertegenwoordigers aan te stellen (wij noemen hen 'contactpersonen') lijkt vrucht te gaan dragen. Waarschijnlijk zult u er in de loop van dit jaar meer over horen en ook anderszins merken dat zij er zijn.

De ouders van de Gezinsvieringsgroep nemen onze kinderen (en ook onszelf) mee naar hoogtepunten uit het evangelie. En we moeten zeggen dat dit weldadig aandoet: ze zijn goed bezig.

Een groep Jongeren weet in de Jongerenvieringen enthousiast met ons te delen wat hen bezielt. En andere jongeren zijn met ons op pad gegaan, zoekend naar vormen van een Jongerenpastoraat.

Ons Parochieblad is in goede handen bij zoveel medewerk(st)ers. En onze kerk ook als het gaat om onderhoud, schoonmaak en versiering (is dat met Kerstmis niet gebleken?) De begraafplaats wordt goed onderhouden. Wel hebben we plannen om het aanzien vriendelijker te maken door nieuwe groenvoorzieningen.

En het Kerkbestuur? Wij maken het best, kunnen het samen goed vinden en nemen binnenkort een mini-weekend om ons te bezinnen op onze taak.

Maar er is meer evangelie dan cijfers en droge feiten kunnen aangeven. 'Ieder die goed doet is kind van God', schrijft Johannes... Of zoals Augustinus gezegd zou hebben: 'God heeft

mensen die de kerk niet heeft en de kerk heeft mensen die God niet heeft'. Want waarom gaat het? Waarom 'moet' er parochie zijn? Toch maar met één bedoeling: dat mensen de Blijde Boodschap zouden kunnen vinden, dat mensen daaraan zouden opleven... En het is ontzettend dankbaar daarvoor te mogen leven hoe brokkelig en hakkend dat dan vaak ook gaat.

W. van Midden (6 januari 1990).

Het gaat om méér

Het gaat

om méér

Hiernaast een tekening van een kerk in Peru. Of is het alleen maar een ruïne...? Hoe ook, er omheen de krotten in stinkende plassen. Daarin spelen kinderen, veel kinderen, de enige rijkdom van de armen... Overigens, wie naar die armen kijkt ziet iets opmerkelijks: een waardigheid die sterker lijkt dan alle armoede.

Hoeveel van die plaatjes in hoeveel andere landen kun je nog tekenen...? Is het niet om moedeloos te worden?

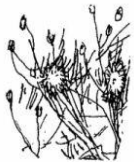
'Spaar me voor die ellende. Hier, daar heb je een gulden en verdwijnt! Er is toch niets aan te doen. Laat mij mijn pilsje en mijn video, dan vergeet ik de rest'.

Als er niets is tussen hemel en aarde, pak dan dat pilsje wanneer het helpt tegen moedeloosheid. Maar... als er meer is tussen hemel en aarde... Dan mag je niet toegeven aan die moedeloosheid: dat zou ontrouw aan je diepste zelf betekenen. Het zou je omlaag halen. Met dezelfde waardigheid die de arme zich niet laat ontnemen, kun jij beginnen mee te werken aan dat dit 'Meer' ook tastbaar wordt.

Eén van de wegen daartoe (één van de wegen) is de Actie Kerkbalans.

W.v.M. (13 januari 1990)

Elden,

Dat dorp ten zuiden van Arnhem is nog steeds Elden. Maar het had moeten opgaan in de gemeente Arnhem. Omwille van de grootschaligheid (waar die dan ook goed voor is...). Dus werd de plaatsnaam vervangen door 'Arnhem'. Maar onbekenden schilderden over dat nieuwe bord de oude naam Elden. En nog eens, en nog eens. Dus is het zo gebleven tot op de dag van vandaag.

Een vuilstortplaats zou er extra vuil bij krijgen. Maar burgers sloten die plaats af. Hogere pieten beslisten: openbreken. Maar burgers sloten weer af. Totdat de hoogste piet zei: ze hebben gelijk.

In de vier kerkdorpen van onze gemeente Beuningen zullen volgens plannen binnen tien jaar alle agrariërs verdwenen moeten zijn. Hun grond wordt beplant met woningen. Of uitgegraven om zand te winnen. En de zeer diepe gaten krijgen dan de mooie naam 'waterrecreatiegebied'.

Wie heeft er baat bij die woningbouw?"

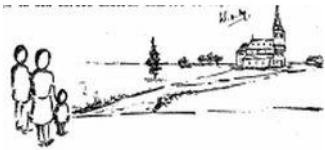
Wie heeft er baat bij het zand winnen?

De burgers? Ik geloof er niets van.

Mensen die het evangelie willen dienen deelt men vaak in bij de zachte sector. Maar wie dat doet kent alleen een karikatuur van het evangelie. Want dat evangelie is ook een brok dynamiet die rotsen doet splijten. Het is godgeklaagd, maar sommigen hebben er een softe,

zoetige pudding van gemaakt. Alsof het evangelie altijd lief en aardig zou zijn. Wie het een beetje kent weet dat het tegelijk onwrikbaar en onbuigzaam is. Zodra er gesjoemeld wordt met het welzijn van mensen of wereld is het een Rechter die aanklaagt.
W.v.M (20 januari 1990)

Een prachtig kind,
 Zo klein als het was...
Het deed al je hardheid en eigendunk smelten,
het maakte je weerloos
iets onzegbaars was er ...iets Onzegbaars.

De ouders hadden gevraagd het te dopen.
'Och', riepen de anderen, 'wat leuk! Een doopsel is zo leuk...!'
Maar, als het niet meer is dan dat, doe ik er verder niet aan mee.
Als christen-worden alleen maar iets leuks is (of zelfs dat niet meer!)... Ik pas er voor om tot zo'n groep te willen behoren.
Maar ik wil er wel een zijn van die groep die mocht horen dat God onvoorwaardelijk van ieder mens houdt, zodat je in staat bent je opdracht te aanvaarden.
De opdracht om dus ook anders om te gaan met mens en wereld. Om het ook op te nemen voor anderen, zelfs als je dat echt iets zou kosten.
Dan ben je op weg om een vrij mens te worden, vrij van wat anderen verwachten en denken omdat je leven en je persoon reeds ten diepste bevestigd zijn. En dit is dan een gevolg!
Dan wil ik gedoopt zijn.
En ben ik ook bereid anderen daartoe te dopen.
W.v.M. (27 januari 1990)

Wie het waagt...
 Wie het waagt met God moet leren elke andere zekerheid los te laten.
Elke andere zekerheid?
Alsof er een andere zekerheid zou bestaan...

Ik ben bang van de vele valse voorstellingen die wij ons van Hem(?) maken:
God als een geruststellend en stichtelijk en vroom wezen...
Of eventueel als hard en streng.
In ieder geval een door ons bedacht wezen dat beantwoordt aan onze eigen wensen en verlangens, dat dienstbaar is aan mijn zaak, dat je – natuurlijk onbewust – voor het karretje van je eigen gelijk kunt spannen.
Bovendien is daarvoor altijd wel een of ander losse Bijbeltekst te vinden. Heeft niet elke ketter zijn letter...?
Liefde voor de waarheid kan je er toe brengen al die dubbelheid te doorzien. Maar verkijk je er niet op...
Hoe God is? 'God is liefde', zegt de Bijbel.
Maar ook in de uitleg daarvan ligt het zelfbedrog levensgroot op de loer.
Dat onvermogen komt Hij tegemoet met een onbegrijpelijke genegenheid.

En als je die toelaat en in de mate waarin je ze toelaat kun je opgericht je medemens ook zo tegemoet treden. |

En daarvan leef je.

W.v.M. (10 februari 1990)

Zeven of acht jaar schat ik hem...

Dat kind dat zondag na de Mis aarzelend de trap opkwam. 'Mag ik u iets vragen?' vroeg het. Ik had al mijn misgewaden nog aan, maar ik bleef staan. Toen zei hij: 'Wat u hier nu gedaan hebt en wat u gezegd hebt geloof u dat zelf nou ook?'

Met zo'n vraag legt een kind je hart bloot... Al je dubbelheid, je onoprechtheid, je halfheid, je komt het levensgroot tegen (als je het tenminste onder ogen durft te zien.) Dat liefde en geloof soms helaas vanzelfsprekend zijn geworden in een mensenleven, dat brengt dit kind vrijmoedig aan het licht. En dat de tederste woorden en de heiligste dingen kunnen wegzakken tot een zielloos automatisme.

Als je meebidt in de kerk welke tekst ook, als je meezingt welk lied ook..., dan kom je dit kind tegen: geloof u dat nou zelf ook...?

Het kind heeft gelijk. Wat je niet gelooft dat zeg je niet. En dat doe je ook niet. Zelfs niet als het voorschrift zou zijn... Want dat zou betekenen ontrouw aan jezelf en eventueel ook ontrouw aan je taak.

Wat ik het kind geantwoord heb?:

Dat ik er inderdaad in geloof, met heel mijn hart. Anders zou ik daar niet kunnen staan.

En hoe ouder ik word, des te meer staan alle schijn en lege uiterlijkheid mij tegen. En des te meer respect voel ik voor echtheid en oprechtheid. Ook al zou wat er dan voor de dag komt nog zo schamel zijn.

W.v.M. (17 februari 1990)

Als je Carnaval viert,

plezierige dagen. Laat het jou en anderen goed doen.

Als je geen Carnaval viert omdat het je niets zegt: geen probleem denk ik. In die dagen hoeft er niet zo veel en dat kan ook prettig zijn.

Als je waarom ook niet in staat bent Carnaval te vieren omdat je hart er te zwaar voor is...Wat kan ik dan met respect voor wat je bezig houdt wel zeggen?

Laat je de hoop niet ontnemen, door niets en door niemand. Ook al moest je de schepen achter je verbranden, laat je de hoop niet afpakken.

W.v.M. (24 februari 1990, handgeschreven)

Ergens...

Langs de grote weg stond hij te tanken. Zij kwam ook aangereden. En ze raakten aan de praat over haar leven.

'Allemaal flauwekul', zei hij, 'jullie met je geloof en je Bijbel en je kerk... Flauwekul'.

'Hola, jongen,' zei ze, 'dat laat ik mij niet afpakken. Als jij het voor jezelf flauwekul vindt, moet je dat natuurlijk zelf weten. Maar...zeg niet dat het

flauwekul is... En zeg dat zeker niet tegen mijn kinderen. Je zou iets heel, heel moois stuk kunnen maken. En zelf heb ik er te veel voor over gehad en er te veel voor moeten vechten om het mij nu nog te laten afpakken...'

'Sorry,' zei hij, 'ik heb geen goede bui vandaag. En dan kuur ik me uit op anderen...'

Inderdaad, soms kan iets je heel heilig worden. Vooral als je er een hoge prijs voor moest betalen. Als het van alle franje ontdaan zo in je handen ligt.

Is het dan niet goed dat er ieder jaar weer een 'vastentijd' komt, een tijd waarin je wordt opgeroepen om even stil te staan: waaruit leef ik, wat zijn mijn wortels?: Een tijd om orde op zaken te stellen omdat het menswaardig is orde op zaken te stellen... En ook even menswaardig om dan de consequenties te nemen...?

En dan kan er iets opdoemen van: Ik kan niet anders, ik heb deze weg te gaan met alles wat daar bij hoort. Dat zijn momenten van een geheel nieuwe vrijheid. En wat die ander dan kul noemde, is iets heel anders dan wat jij gevonden hebt.

W.v.M. (3 maart 1990)

Soms...

Soms ben ik bang om jullie, vrienden. Bang dat je je iets laat afpakken van wat je gevonden had. Immers: wanneer je ooit het licht hebt gezien... Al was het maar even.

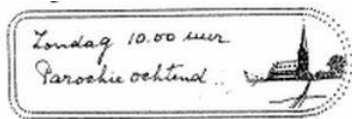
Als je je dat zou laten afpakken... dat zou erg zijn. Want ik weet niets dat kostbaarder is gebleken dan dat licht.

In dat licht ziet alles er anders uit. Zelfs tranen en verdriet, zelfs falen en fouten. Alles krijgt een ander gezicht.

Daarom kan ik uit de grond van mijn hart bidden dat je je zoiets nooit laat afnemen. Dieven kunnen er niet bij. En verzekeren hoeft niet.

W.v.M. (10 maart 1990, handgeschreven)

Koffie...

is er zondagmorgen op de pastorie. Na de Mis. Want het is weer Parochieochtend.

Is dat belangrijk? Als 'parochie' belangrijk is wel. Zelf vind ik 'parochie' belangrijk. Anders stond ik hier niet. En ik wil tot deze parochie behoren als dat betekent: meedoen met een groep mensen die gevonden heeft. Ja, inderdaad: een groep die gevonden heeft. En die daarom in staat is te zeggen: genoeg is genoeg. Wij hebben een bed, eten, een dank boven ons hoofd en een stuk vriendschap. Wat moeten wij nog meer...?

Wij weten dat we ons hart en onze handen niet zelf kunnen vullen, maar dat we het geschonken krijgen. In overvloed.

Daar wil ik bij horen. Dan zijn we wel anders als de maatschappij voorschrijft, maar dat is de consequentie van onze keus. Dat betekent dat we 'par-oikioi' zijn: bijwoners, marginalen, randfiguren ten opzichte van de maatschappij.

So what?

Mensen die zo denken wonen er ook bij ons. Met dat stel wil ik meedoen, met al mijn krachten. En zij die zo doen omdat ze eigenlijk niet anders kunnen, zij zijn bijgevolg een teken van hoop. Juist in dit bedreigde dorp en landschap. Juist in deze wereld van armoede en honger.

W.v.M. (17 maart 1990)

Lieve medeparochiaan....

Ik kan je niet missen. Blijf met me meegaan want met jou kan ik het aan. Laat het niet afweten. Anders zou ik mijn weg zonder jou moeten gaan.

Maar mag ik dat van je vragen? Misschien sta je er in hart niet achter. En dan zou je alleen om mij doorgaan. En mag ik dat vragen?

Als je er zelf niets aan beleeft moet je het niet doen. Dan moet jij jouw weg gaan. En ik de mijne. Ik, ik kan niet anders meer, ik zou ontrouw worden aan mijn diepste zelf. Maar jij, jij moet ook trouw kunnen zijn aan jezelf zoals je nu bent.

Ik vertrouw ons toe aan Hem die ons ruimte geeft. Hij blijft immers op Zijn manier met ons bezig.

Een Parochiaan'

W.v.M. (24 maart 1990, handgeschreven)

Het helpt niets....

Ze zei het bitter. Door haar tranen heen die toch weer gekomen waren, terwijl zij ze terug duwde...

'Jij weet toch hoe ik gebeden heb... En hoe lang... Tegen mijn wanhoop. Maar wat heeft het geholpen? Niets... niets... Ik doe het niet meer. En ik ga ook niet meer naar de kerk.'

Hij zat naast haar. Zwijgend.

'Vanmorgen toen onze Elly naar het werk ging wees ze naar de lichtjes bij Maria. Weet je wat ze riep? 'Jullie stoken maar hoor. En bel mij even als het helpt...''

'Vrouw,' zei hij, 'mogen wij God voorschrijven hoe Hij ons moet helpen? Mogen wij afhaken als wij niet dat krijgen wat wij vragen? Wij met ons kleine verstand? Zijn wij dan kinderen? Kinderen met een verlanglijstje?'

Zij werd kwaad. 'Jij kunt dat allemaal zo mooi zeggen. Ik ben niet van steen...'

'Jij bent een gelovige vrouw. Moeten wij niet leren om alles aan God toe te vertrouwen? Alles met name noemen en dan bij Hem neerleggen? In vertrouwen dat het in goede handen is... Leren anders te bidden. Alles wat wij op onze schouders met ons dragen steeds weer aan Hem overgeven... In blind vertrouwen. Als wij Hem niet meer vertrouwen, wie dan nog wel...? Zo vind ik ondanks alles vrede, ondanks al mijn niet-begrijpen. Zo kan ik toch verder.'

W.v.M. (31 maart 1990)

Hij gaf goed les....

Wij hoorden hem graag. Want hij was er zelf vol van. En tegelijk was hij heel kritisch: een man die de waarheid lief had. Ook toen op die koude winterse morgen toen hij voor het eerst over dat thema begon. Ik zie hem nog vóór ons: zijn ogen groot van verwondering, soms zijn handen omhoog als of hij wilde zeggen: 'Ik kan er ook niets aan doen'. Wij waren onder de indruk gekomen van de vragen die hij stelde. Hij zei ons: 'Wat betekenen teksten

als:

'Wij *zijn* reeds van de dood naar het leven overgegaan'.

'Wij *zijn* al verrezen...'

'Wij *zijn* al door de Rode Zee heengegaan – net als de Joden toen -, onze Uittocht hebben wij al volbracht, we leven reeds in het nieuwe bestaan...'

Dat is nu 35 jaar gelden. De man is al gestorven en ziet nu wat hij toen zo zichtbaar vermoedde.

Maar wat hij toen zei is mij alleen maar duidelijker geworden. Vooral nu in de smeltkroes van deze tijd alle aanslibbels verdwijnen en het eigenlijke komt bovendrijven.

Geloof is dus nog heel wat anders, heel wat meer dan wat men gewoonlijk geloof noemt.

Wie dat begint (begint!) te vermoeden wordt er trots op, fier, wordt steeds meer dankbaar en kan het niet meer loslaten.

De week voor Pasen heeft de naam 'Goed Week' gekregen. Terecht. Het is geen sombere, trieste week. Het is een week van overwinning op alle duisternis.

W.v.M. (7 april 1990)

Weet jij wat zij gezien hebben....?

Zij, die vrienden van Hem die Hem eerst uit angst in de steek gelaten hadden.

Wat hebben zij meegemaakt dat ze zo zijn veranderd...? Eerst ontrouwe, laffe bangeriken, toen mensen die er met hun leven voor instonden...

Wat hebben zij meegemaakt....?

Ik zoek alleen de waarheid, geen eigen gelijk, zodat ik er in alle eerlijkheid niet aan voorbij kan...

En dan ook niet meer terugschrik voor de consequenties.

Kom mee, lief mens,

Kom mee opdat je opleeft tot die vrijheid waartoe jij geschapen bent.

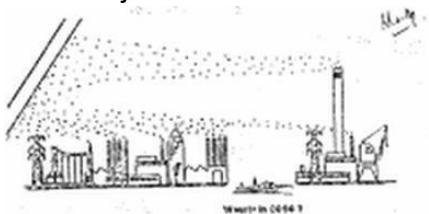
Kom mee en ontdek vandaag dat het licht sterker is dan alle duister, ja dan álle duister, zelfs sterker dan het duister van het graf...

Kom mee en ontdek hoe liefde sterker is dan haat, dan alle haat, zelfs sterker dan de onverbiddelijke dood...

Kom mee en begin iets te vermoeden van een nieuwe onzegbare vreugde.

W.v.M. (14 april 1990)

Politici kijk uit!

Dit is geen beleefd verzoek. Dit is ronduit roepen: Kijk uit als u besluiten neemt over 'Weurt' of besluiten toelaat.

Weurt is een dorp van bijna drieduizend mensen, een geméenschap. Er zijn goede onderlinge verhoudingen. De mensen kunnen er samen vieren en samen treuren.

Onderlinge contacten worden er gewaardeerd en

gecultiveerd. Hier zijn praktisch geen buurtproblemen. Maatschappelijk werk, politie en Riagg hebben hier niet de handen vol.

U zult heel goede redenen moeten hebben om dit woonklimaat te laten aantasten. Laat staan nog om dit woondorp te laten verdwijnen. Want zelfs dat is mogelijk, sluipenderwijs, puur als gevolg van een bepaalde politiek.

Daarom, omwille van het welzijn van mensen, moet ik roepen: Kijk uit wat u op gang brengt. Kijk uit wat u door anderen op gang laat brengen.
W.v.M. (28 april 1990)

Eerste Communie 1990

Als ik vader was geweest....

zou ik kinderen hebben gehad. Eerst kleine, dan grote... En mijn kinderen zouden ook hun eigen weg zijn gegaan, zoals dat ook hoort.

En dat geldt ook voor het geloof. Daarin gaan zij nog meer hun eigen weg dan wij ouderen. Dan komen ze thuis met kritiek en met vragen waarop je misschien geen antwoord hebt... Die je misschien zelfs in onzekerheid brengen omdat het je eigen verborgen vragen zijn.

Toch hoef ik er dan niet van te schrikken. De waarheid kan er tegen. En alleen die zoek ik... Ik hoef er ook niet van te schrikken als sommigen menen hun volwassenheid menen te moeten bewijzen door te schamperen op kerk en geloof. Die hebben het dan over iets anders. Van het eigenlijke hebben ze nog niets begrepen. Laat ze maar...

Ik weet immers van binnen uit dat dit de weg is die mensen heel maakt en innerlijk sterk. Wie dat niet weet kan dat nog niet begrijpen.

Dat is de grootste en eerlijkste dienst die wij onze kinderen kunnen bewijzen: oprecht leven uit datgene wat je heilig is geworden, in trouw aan je diepste zelf gewoon de weg gaan die je meent te moeten gaan.

Discussies? Die hebben geen zin, leiden alleen maar tot teleurstelling bij een van beiden. En we mogen elkaar niet dwingen. Wel: eerlijk getuigen van wat je ten diepste bezig houdt. En de ander kan daarmee doen waartoe zij of hij in staat is.

W.v.M. (5 mei 1990)

Onderweg hield hij me aan...

'Kom eens een keer een kop koffie drinken', zei hij. Dat hebben we gedaan. En hij vertelde hoe het was om alleen verder te moeten. Hoe je je voelt als je je partner kwijt bent...

'Weet je, als ik anderen samen zie, ben ik soms zo diep jaloers... Dan zou ik hen willen toeroepen: weten jullie wel wat je hebt? Beseffen jullie wel dat je weer samen bent...? Dat is toch het grootste geschenk dat er bestaat: iemand ontmoeten die het leven zo met je wil delen. Het is niet je baan die je overeind houdt. Het is die ander zonder wie je maar half bent. Ik weet wat ik mis. Elke dag.

Je moet zuinig zijn op elkaar. Elke dag die je weer samen mag doorbrengen. Door de jaren heen ga je dat ontdekken.

Wij hadden ook wel eens woorden. Natuurlijk. Ook momenten dat je dacht: vlieg op... En ik heb haar ook tekort gedaan. Ik ben mens... Dat hoort ook bij het leven... Maar we wisten van elkaar dat we elkaar niet konden missen. En elkaars fouten namen we op de koop toe...

Weet je, het diepste van een huwelijk is dat je mag weten: er is iemand die mij niet laat vallen, die mij het gevoel geeft dat ik er mag zijn met al mijn scheuren en barsten...

Ik ben dankbaar voor wat ik heb mogen beleven. Dit zou je eens tegen de anderen moeten zeggen. Ik denk dat je hen daarmee een dienst bewijst... En dan is mijn gemis ook niet voor niets'.

Ik heb hem beloofd dat ik het zou doorgeven.
W.v.M. (12 mei 1990)

'De Geest des Heren heeft een nieuw begin gemaakt....'

Hij blies nieuw leven in, zoals bij die eerste mens: Gods adem, Gods leven. En die mens begon te ademen, te leven op het ritme van Gods leven. Adem geeft leven, beweging, vooruitgang...

Ze dachten dat het afgelopen was, voorbij voorgoed...

Met dit nieuwe begin kunnen we weer verder, komen weer in het juiste ritme want Hij is de zuivere maat van alle dingen.

Merken we vandaag nog iets van die Geest, waarvan we zingen dat Hij de aarde vervult en alles levend maakt? Niet in grote opzienbarende gebeurtenissen, denk ik, maar in kleine kring, mensen onder elkaar:

Waar mensen een verademing zijn voor elkaar, dicht bij je staan, je troosten en blij met je zijn...

Is dat misschien iets van die Geest? Als mensen tot zichzelf komen, zich herboren voelen, elkaar aanvaarden, begrijpen en vergeven...

Lijkt dat niet op het eerste Pinkstergebeuren?

Het begin is gemaakt, aan ons is de opdracht om er mee door te gaan. En als wij het eens niet meer zien zitten? ... Mogen we er dan niet op rekenen, dat God de langste adem heeft?

W.v.M. (2 juni 1990)

Aan:

alle zoekers, aan allen die nog niet 'weten', aan allen die zich nog maar onderweg voelen, of zelfs zonder gebaande weg, zonder richtingwijzers, slechts als tastend in het donker... heel kerkelijk of rand-kerkelijk of niet-kerkelijk, aan alle oprechte zoekers!

Van jullie staat geschreven: 'Wij zullen tot je komen en verblijf bij je nemen'. Die, Die jij zo naarstig zoekt, of Die jij door alles heen vermoedt achter alle vragen en achter alle onrust. Hij is reeds in je als je diepste Ik, dichterbij dan bij je eigen hart. Wordt niet moe om je eigen weg te gaan, om je te laten trekken door Hem op Wie elke mens gericht staat ook zonder het zelf te beseffen, als op iemand die je innig liefhebt. Wordt niet moe om die gezegende onrust uit te houden die Hij zelf in je legde opdat je zou zoeken.

Over Hem gaat het ook zondag als wij Zijn feest vieren (Feest van de Drie-eenheid).

W.v.M. (9 juni 1990)

Onze Mevrouw Thijssen is gestorven...

Velen van u kennen haar die de deur opendeed als u aan de pastorie belde, die koffie zette als u moest wachten... Of die mevrouw die de telefoon aannam als ik niet thuis was. Ook veel van onze kinderen hebben haar leren kennen en waarderen.

Zij woonde in Arnhem, maar vanaf eind 1983 heeft zij onze parochie gediend en is zij mij tot steun geweest. Zonder ooit enige vergoeding te accepteren. Negen jaar werk in de verpleging, in het binnenland van Ghana heeft haar gezondheid geknakt. Daar heeft ze malaria opgelopen. Haar lever raakte aangetast. Ze was eigenlijk voortdurend ziek. Soms

heel erg, zoals de laatste vier weken. Maar dat weten wij nu pas. Dinsdagmiddag is ze in haar flat overleden.

Haar gezicht was vol vrede. Een bewonderenswaardige vrouw aan wie wij in stilte veel te danken hebben, meer dan men weet. Zij is mij tot voorbeeld.

Haar lichaam blijft in Weurt tot de Uitvaart. Het staat opgebaard in de achterkamer van de pastorie. Ieder die wil mag haar nog gedag komen zeggen. Ook de kinderen. Ik zal er voor thuis blijven. En bid voor haar. Zij zal Weurt meenemen naar haar Heer.

Vrijdagavond om zeven uur houden wij hier de Avondmis. Daarna is er nog gelegenheid haar te bezoeken in de pastorie. Zaterdagmorgen om half elf gaan we naar Malden waar zij geboren is. Daar is de Uitvaart.

W.v.M. (16 juni 1990)

Die zondagmorgen tijdens de vakantie....

We hoorden een klok luiden en gingen daar op af. Het was een wit kerkje met een helder rood dak. Binnen een ingehouden geroezemoes van mensen die elkaar begroetten. Wij waren volkomen vreemden, maar ons zeiden ze zo maar gedag. Ze maakten zelfs plaats voor ons. Dat deed ons goed, net alsof we erbij hoorden.

Het bleek een Lutherse kerk te zijn. Met dus ook een Lutherse dominee. In zijn zwarte toga met witte kanten kraag ging hij midden in de kerk staan voor zijn openingswoord.

'We hebben juist de klok geluid. Dat deden we omdat u erom vraagt. U wenst een Dienst om tien uur. Dus luiden wij de klok om kwart voor tien.

U wenst een Dienst. Dus sta ik hier voor u. Ik ben gekomen omdat u er feitelijk om vraagt, u allen: hoogkerkelijk en laagkerkelijk en niet-kerkelijk... U wilt immers in deze tijd in dit dorp iets levend houden... Iets dat u zo kostbaar is geworden dat u het niet meer wilt missen... Welnu, daarom sta ik hier en doe ik mijn best om dat te doen wat ik te doen heb...'

Wij zitten er dus niet omdat de pastoor het wil, maar de pastoor is aanwezig omdat wij het willen...

Zo...?

Dat schrijf ik eens aan de mensen in Weurt om te horen wat zij daarvan vinden...

W.v.M. (23 juni 1990)

'Zeg het tegen de mensen....

Ik ben nu een paar keer in het ziekenhuis opgenomen. Nu ben ik al weer even thuis. Maar wat heb ik veel bezoek gehad. En wat hebben ze mij goed bedacht... En ook in het ziekenhuis, op de zaal: we hebben daar samen veel goeds mogen beleven...
Werkelijk pastoor: er is toch zoveel goeds en liefde in mensen. U moet het hen zeggen...'

Daar zat hij voor me. Nog half ziek maar heel tevreden.

Is ie halfzacht? Is ie zijig, een watje, een wereldvreemd en onnozel kind?

Of... Of ben ik fout? Ben ik turbo-mens geworden? Geprogrammeerd door het mensbeeld dat ik mij door tv-makers en krantenmensen laat aanpraten: geweld, agressie, rellen...? Dat ik moet zorgen dat ik mij kan handhaven, dat ik kan concurreren, dat ik op mijn hoede moet zijn...?

Is er dan niets anders in mensen dan baas willen spelen en agressie?

Ik ben fout. Niet die man. Ik laat mij iets aanpraten door de media. Ik laat mijn angst en mijn wantrouwen versterken door hun kletspraat.

In elke mens is de tederheid, de mildheid en de goedheid van Diegene uit Wie hij of zij geboren is... In elke mens. Maar je gelooft er vaak niet (meer) in omdat je niet geleerd hebt wie je eigenlijk bent: een mens om van te houden.

'Mijn man met zijn half zieke lijf heeft gelijk. En dus zeg ik tegen de mensen wat hij mij heeft geleerd.' Nu, bij dezen.

W.v.M. (30 juni 1990)

Een jonge moeder...

Zij had een kind verloren. Door ziekte. Binnen een paar dagen tijds. Dat had een diep spoor getrokken door haar leven. Heel haar wereld was omver geworpen. Verbijsterd bleef zij achter, met ontzettend lege handen.

Nu was ze wat tot rust gekomen.

'Ik ben zo blij dat ik God niet ben kwijt geraakt. Ik weet dat Hij werkelijk van ons houdt. Dat Hij ons gelukkig wil zien. ... Zoals mijn man van mij houdt en wil dat ik gelukkig ben. Hij zou geschokt zijn als ik hem van iets kwaads zou verdenken. Zo is het ook met God.

Ik hoef niet alles te begrijpen. En ik weet ook niet hoe je alles aan elkaar moet breien. Dat hoeft ook niet, want ik heb ook maar een klein mensenverstand. Maar in alle omstandigheden weet ik: Hij die ons liefheeft vertrouw ik met heel mijn hart. En ik sta niet toe dat iemand Hem van iets kwaads zou beschuldigen.'

W.v.M. (7 juli 1990)

Voor wie op vakantie gaat: Veel vreugde aan – in ieder geval – de kleine dingen. Kom goed terug bij ons. Wij wachten op jullie.

Voor wie graag zou willen gaan, maar niet kan: Je bent te mooi, te waardevol om medelijden met jezelf te krijgen... Als je denkt dat een van ons kan helpen, laat je het dan weten?

Voor wie thuis wil blijven: Tot ziens hier of daar. Neem ruimte voor jezelf.

W.v.M. (14 juli 1990, handgeschreven)

Je kon het aan hem zien:

hij zat zich gruwelijk te vervelen. Meer nog: hij schaamde zich dat hij daar zo duidelijk zichtbaar in de kerk zat. Hij had een houding van 'met dat gedoe heb ik niets te maken hoor? Maar ik kan er vandaag niet onderuit'.

Hij ging zelfs nog te communie, maar met zulke knullige stappen, zo'n gedraai met zijn lijf, zo'n houterig gewriemel met zijn grote handen. Schaamte! Hij was zo'n echte man en ook vader en dan hieraan moeten meedoen...

Begrijpelijk? Ja toch? Kerk, geloof, bidden: het is allemaal naar braafheid, saaiheid, volgzzaamheid gaan ruiken. Zo hebben velen het leren kennen. Zo heeft het zich ook vaak voorgedaan.

Als het inderdaad zo zou zijn, dan was dit het laatste woord dat ik hier geschreven heb. Dan zou ik er direct mee stoppen. Maar ik weet dat het een karikatuur is van geloof-kerk. Ik weet dat het evangelie mensen tot mondigheid wil brengen, hen op eigen benen wil zetten om als vrij mens rechtop te kunnen staan.

Ik weet dat het evangelie groot wil maken tegen eigen kleinmoedigheid. Daarom schrijf ik vandaag toch weer. En kan ik het niet meer loslaten. En daarom ben ik oprecht dankbaar dat ik mocht vinden.

W.v.M. (28 juli 1990)

Vanuit zijn rolstoel....

keek hij me aan met vriendelijke, open oogjes.

'Met de kerk wil ik niets meer te maken hebben, pastoor. Zoals zoveel mensen van mijn leeftijd... Ik moest altijd zo veel... Altijd maar dat moeten... En als ik het niet deed voelde ik mij schuldig. Wat heb ik mij een schuldgevoelens laten aanpraten... En nu zit ik – en vele anderen met mij – in een reactie: ze kunnen me wat. Nu moet ik niets meer. Ik zal zelf wel uitmaken wat ik meen te moeten doen... Ik voel me nu alleen maar vrij, vrij van een dwingende kerk...'

Hij zei het heel rustig. Zoals je dat eigenlijk ook verwacht van iemand die er zo broos en breekbaar uitziet. Volgens de artsen had hij niet lang meer te leven, de kanker was te ver.

Het is te begrijpen dat een groot deel van onze jongere generatie het laat afweten. Als zij mensen tegenkomen zoals ik kunnen ze toch onmogelijk warm lopen voor zo'n kerk. Dat mogen we hen niet aanrekenen.

Jezus zelf is anders. Waar Hij is daar leven mensen op. Daar worden mensen zich bewust van een andere onvrijheid: het moeten meedoen met geld verdienen, met status en maatschappelijk aanzien. Die mensen gaan dan een nieuwe weg. Waar Jezus is daar worden onrecht en onoprechtheid en onderdrukking ontmaskerd.

Kerkmensen bij wie je dat nieuwe terugvindt zijn ongelooflijk waardevol voor de maatschappij. In hen kun je iets zien van wat God voorheeft met zijn mensen, ook al blijven ze altijd zwak en zondig. Maar dat geeft dan eigenlijk niets meer...

W.v.M. (11 augustus 1990)

Als je denkt....

dat je geen tijd hebt voor 'andere dingen' maak je jezelf iets wijs. Dat is niet waar. Je zou moeten zeggen: ik kies voor iets anders. Dat is eerlijk, ook tegenover jezelf. Ik kies voor wat ik het belangrijkste vind, wat het dan ook is. Daardoor laat ik mijn leven bepalen.

En wat mijn leven bepaalt, wat voor mij feitelijk het belangrijkste is, dat is eigenlijk mijn 'god'. Door mijzelf gekozen, eventueel in navolging van anderen om mij heen. En door mijzelf gemaakt naar mijn eigen behoeften en wensen.

Een afgod? Inderdaad. Maar daarvoor kun je kiezen, of je je nu gelovig noemt of niet. Daar ligt zelfbedrog op de loer, levensgroot, ook al leef je met de Bijbel in de hand.

Wie de waarheid zoekt, komt in de Bijbel een geheel andere God tegen. Niet door mensen bedacht, niet passend in onze schema's en formules, alles te boven gaand...

Een eigen iemand, een 'tegenover', een hoogste Partner die mij – bevrijd van mijn afgoden – tot leven brengt.

Als je het dóór hebt of als je bij je afgoden bedrogen uitkomt, kun je een heel andere kant op...

W.v.M. (25 augustus 1990)

Hij is Communist...

Nog steeds, ook nu nog na de val van het ijzeren gordijn. Nu en dan tref ik hem. Een pracht vent. Laatst na een hete dag heeft hij me weer de oren gewassen in een waterval van woorden.

'Die maatschappij van het communisme, die is eerlijk, rechtvaardig. Onze partij heeft de zaak wel totaal verknald... allemaal hebzucht en eerezucht: ikke, ikke...

Maar wat Marx voor ogen stond? Prima, jongen. Net als bij jullie.

Dat evangelie van jullie is minstens zo goed als Marx. Maar dat weten jullie niet eens. Jullie zijn soms een stel labbekakken... Aan jullie kun je niet eens merken wat jullie bezielt. Jullie zijn veel te bang dat ze je voor ouderwets uitmaken. Jullie kruipen in je schulp. Jullie gooien het op de bisschop, op de pastoors, op de paus... Dat heeft er toch geen barst mee te maken. Jullie gelóven er niet in. Dat is het...

Je zou trots mogen zijn op het evangelie van jullie dat zo duur betaald is door jullie. Maar je doet gewoon mee met hebben-hebben-hebben... Dat ook jullie het daarin zoeken... Neen, je weet echt niet wat je in handen hebt.

Zelf kan ik niet geloven. Maar ik weet wel: als de maatschappij was zoals staat in jullie evangelie... Zeg ze maar dat ze er voor uit moeten komen en zich niet langer schamen. Laat ze d'r nek uitsteken. Daar is de maatschappij mee gebaat. Zeg dat maar op de preekstoel. Of schrijf ze een brief.

Als jullie wisten wat je in handen is gelegd... je zou allemaal rechtop lopen...'

W.v.M. (1 september 1990)

Zoals afgesproken heeft ons Parochieblad vanaf 1 september een iets andere opzet. U zult even moeten wennen aan de nieuwe indeling. De inhoud is dezelfde gebleven.

Vanaf volgende week zal ook iemand anders het voorwoord verzorgen. Om de veertien dagen schrijft een van de groepen die inleiding. De andere weken schrijft de pastoor. We

hopen dat het Parochieblad aldus nog meer een blad van de gemeenschap wordt. En hebt u een tip ter verbetering, laat het ons dan weten...

W.v.M. (1 september 1990)

Ben je bang, pastoor?

Je hebt laatst in jullie Parochieblad van 1 september over mij geschreven: over 'die Communist'. Weet je nog? Maar het was haast niet te lezen. Je had het slecht getypt. Met opzet soms? Was je bang dat ze mijn kritiek zouden lezen...?

Als je het echt met opzet gedaan zou hebben, ben je een slechte gelovige... Gelovige mensen zijn nooit bang voor de waarheid. Die durven de waarheid onder ogen te zien. Dan komen ze dichterbij hun 'god'...

Maar jullie *zijn* niet allemaal gelovigen. Een heel stel schaamt zich ronduit. Als ik eens spot met jullie kerk, jullie paus of geloof, dan lachen ze nog harder dan ik... Wat doen ze dan stoer... Dan kan ik ze krijgen waar ik ze wil. Weet je wat ik dan denk van hen? Ja, weet je dat echt...? Bah...

Jullie mochten wat meer zelfrespect hebben. Meer gevoel van eigenwaarde en fierheid. Ik kán niet geloven. Nog niet misschien... Maar als ik dat evangelie lees... Ik ken het hoor! Als je daarin kunt geloven ben je toch niet meer kapot te krijgen. Jullie hebben in handen waarop mensen eigenlijk zitten te wachten. Helemaal! Maar als ik iemand van jullie erop aanspreek... Vaak haast ie zich om zich te verontschuldigen. Dan vertelt ie mij dat hij er niets meer mee te maken wil hebben. Dat ie er allang overheen is... Hij wil mij dan bewijzen dat ie modern is... Zielepoot... Sukkel...

Jullie kunnen een gemeenschap van 'nieuwe mensen' zijn die het niet meer hoeft te zoeken in bezit en aanzien, omdat ze iets (iets?) beters gevonden hebben. Zo staat het toch geschreven?

W.v.M. (29 september 1990)

Dat moet ik schrijven, dacht ik, want dat is goed nieuws.

Ik had namelijk gelezen wat ik eerlijk gezegd allang meende te zien: dat mensen wel anti-kerkelijk kunnen zijn of anti-'geloof', maar daarom nog niet anti-religieus zijn. Wat ik eigenlijk dus al was tegengekomen, is nu bevestigd door een goed degelijk onderzoek.

Mensen kunnen afknappen op kerk of op wat zij als kerk ervaren. Mensen raken geïrriteerd door 'het' geloof, door vaste formules, door versleten woorden die niets meer zeggen.

Maar wel blijken zij gevoelig voor wat zij als onzegbaar ervaren. Voor wat zij ervaren als 'er is meer tussen hemel en aarde'... Voor de komst van een nieuw mensenkind... Voor liefde tussen mensen...

Zij zijn niet van het soort van hebben-hebben-hebben, maar wel degelijk ontvankelijk voor wat hoger is, voor wat dieper is.

En soms zijn ze erg teleurgesteld in anderen die zich gelovig noemen, maar in werkelijkheid uit zijn op bezit en aanzien.

Dus: dat mensen dan hun eigen weg gaan, zo oprecht en zo eerlijk mogelijk. Meer kun je niet doen. Dat is het hoogste.

En allen die trachten zo te leven zullen elkaar eens ontmoeten. Ook al lijken er nu soms afgronden tussen hen te gapen. Dat komt door onze manier van kijken. En dan komt mij iets in gedachten over ware aanbidders in geest en waarheid..., 'de Vader zoekt mensen die Hem zo aanbidden...'

Dat was dan een woord van Jezus zelf.

W.v.M. (13 oktober 1990)

Een brief.

Beste Pastor,

Naar ik hoor is jullie parochie een maand van bezinning begonnen. Prima! Goed idee. Ik doe er aan mee door in mijn leven de dingen eens op een rijtje te gaan zetten. Nu en dan is dat gewoon nodig.

Eén van die dingen is het naar-de-kerk-gaan. (U houdt niet van die uitdrukking, meen ik te weten.) Maar ik heb dat verwaarloosd, ik ga bijna niet. Waarom niet? Ik weet het eigenlijk niet. Maar ondertussen... Ik houd mijn hart vast bij de gedachte dat dit ooit zou verdwijnen.

Werk ik ook daar aan mee door weg te blijven uit jullie bijeenkomsten? Maar van de andere kant: ik kan mezelf toch ook niet dwingen...? Wat moet ik doen?

En of ik op mijn eentje gelovige kan zijn, ga ik steeds meer betwijfelen. Anderen kunnen dat misschien wel. Maar ik niet: mijn geloof zou beetje bij beetje afsterven. En op de duur zou er alleen nog iets vaags overblijven. Maar zo is het niet bedoeld. Ik begin te vermoeden dat geloof juist iets nieuws is. Een door God geraakt zijn. Iets

dat mensen doet opleven, ja zelfs tot andere mensen maakt.

Het is een heel ander soort geluk als wat reclame en economie mij willen doen geloven.

Jullie als parochie zouden die weg moeten gaan. Dan gaan jullie worden wat je eigenlijk kunt zijn.

Dus ga door. Ik ga ook verder. En als het ogenblik daar is doe ik helemaal met jullie mee.

Misschien ga ik mee naar Huissen.

W.v.M. (Allerheiligen 1990)

Aan de onbekende briefschrijver uit het vorige Parochieblad.

Die brief was raak, zeg. Dat komt waarschijnlijk omdat deze dingen mij ook al lang bezighouden.

Ja, geloof moet iets heel nieuws zijn. Maar ik las ook ergens: 'Geloven is een werkwoord'. Je moet er dus mee bezig zijn. Dat doe jij dus ook, net als ik. Maar daarbij ontdekte je ook (net als ik) dat je er behoefte aan hebt om er met anderen over te praten. Je wilt het delen met anderen. Ik denk zelfs dat het zo

bedoeld is. Pas als je ook bij anderen die snaren voelt trillen, wordt het echte muziek.

Vaak komt daar in het leven van alledag weinig van... te weinig misschien.

Daarom wil ik die kans in Huissen niet voorbij laten gaan... en jou zou ik daar heel graag treffen want ik kan het ook niet alleen.

We hebben elkaar nodig altijd, ook in geloven.

W.v.M. (10 november 1990)

Brief van pastoor Van der Marck.

Vannacht had ik een droom. Ik wandelde in 1990 door de straten van Weurt op de elfde van de elfde. Bij de vroegere Tramhalte – nu Het Centrum – was het Nuchtere Kalf bezig. Maar met te weinig belangstelling. Ik vond dat ze meer verdienden...

Jullie zaten in jullie huizen, groter en mooier dan in 1920. In je hart zijn jullie ook anders geworden: onrustiger, meer gejaagd. Sommigen rennen zo van hot naar haar dat ze vergeten dat ze leven. Anderen hebben geen vrede meer met dat rennen en zoeken op hun manier naar een antwoord. Nog anderen hebben hun kerk losgelaten omdat ze zich er niet meer of nog niet in thuis voelen.

Een hele groep zet zich in met huid en haar voor hun parochie, meer dan ooit tevoren.

Jullie kerk is nu minder een organisatie dan vroeger. Het is meer een beweging geworden, misschien wel zoals in de tijd van Jezus.

Jullie godsbeeld is ook veranderd: na alles wat jullie beleefd hebben, zie je God niet meer zoals de Weurtenaren van mijn tijd. Voor een hele groep is dat moeilijk. Maar het is wel goed: jullie komen dicht bij het Bijbelse Godsbeeld.

Zo wandelde ik door de straten van jullie door de economie bedreigde dorp....

Zoals ik jullie bezig zie en hoor, voel ik een grote genegenheid in me opkomen (Onze Lieve Heer nog veel, veel meer!). Maak je niet zo druk om alles. Je bent al geborgen, hoe je ook bent of wilt zijn. Bezin je op dat geborgen-zijn, iedere dag opnieuw. Het zal je sterken en tot veel in staat stellen. Sommigen gaan dan ook naar een bezinningsdag in Huissen opdat ze gesterkt verder kunnen.

Ik heb mijn werk niet voor niets gedaan, dacht ik bij het wakker worden. En ik haalde een goede kop koffie in de keuken. Het kerkje stond er mooi bij, na zoveel jaren...

J. van der Marck (W.v.M., 17 november 1990)

In zijn hoekje....

lag hij in zijn grote stoel. Oud was hij geworden, echt oud. Vaak keek hij wat wezenloos voor zich uit. Behalve als je met hem begon over vroeger. Dan kwam er weer licht in zijn waterige oogjes, kreeg zijn gezicht weer uitdrukking.

... 'En op het eind van de Mis, jongen, dan gingen we allemaal staan. Allemaal. De hele kerk. Dan zette het orgel in en op dat moment kreeg je al een koude rug... En dan ineens allemaal: 'Aan u o koning der eeuwen zij de zegenkroon...' Jongen, dan werd er gezongen. Ik gloeide ervan... Vóór aan het altaar de pastoor met de kapelaans, in hun beste gewaden, een heel regiment misdienaars, overal in de kerk vlaggen... Het gaf ons een gevoel van: we zijn niet klein te krijgen. Zo'n kerk, daaraan zou toch iedereen willen meedoen. En zo'n koning had jij aan jouw kant, tegen Hitler met heel zijn troep... Het gaf je iets onaantastbaars, iets onoverwinnelijks...'

Zijn oogjes schitterden en zijn harige armen had hij in volle breedte uitgestrekt. Hij genoot er nog van: Christus Koning feest 1940.

Was dat dan allemaal bedrog geweest? Hebben ze elkaar toen eigenlijk alleen maar iets wijsgemaakt?

Helemaal niet! Wat je toen als gelovige vierde kun je nú nog oprecht vieren. De kern komt nu juist scherper naar voren: onze wereld mét Irak en Koeweit, met al zijn duivelse wapensystemen, met zijn onrecht en armoede, heel onze lieve aarde met zijn bedreigd milieu hééft toekomst. Waarom? Omdat God zegt dat ons lot uiteindelijk niet in onzekere

mensenhanden ligt. Het ligt uiteindelijk in handen van Hem die Hij tot redder heeft aangesteld: de gekruisigde die Hij verheven heeft. Definitief.
Met die belofte in mijn botten heb ik te werken aan deze wereld. Hoopvol. En bevrijd. Daarmee mag onze eerste bezinningsperiode eindigen.
W.v.M. (24 november 1990)

Op de dijk...

Op de dijk, tegen de wind in, zodat het door je ziel heen waait en er niets dan frisheid achterblijft.

We liepen met ons tweeën, soms pratend, dan weer in stilte mijmerend. Zij was schrijfster. En we hadden het over het boek waarmee zij bezig was. 'Is het leven inderdaad alleen maar plat, banaal, gewoon, alledaags...? Is het inderdaad een kwestie van geld hebben, van aanzien genieten, van pakken wat je pakken kunt...? Of... Of ben ik blind wanneer ik zo denk? Zie ik dan niet dat er iets heel anders is? Iets met een hoofdletter...'

Hardop denkend liep ze zo naast me. Een heerlijk vrouw, vond ik. Iemand die sprak vanuit haar hart, niet alsof het al voorgedrukt was.

'Weet je: de kerk heeft het niet voor niets over Advent, al twintig eeuwen lang. Daar zit zoveel achter. Dat woord betekent toch 'komen': het naderbij komen van God door de geschiedenis heen. Door heel die mensengeschiedenis, met al zijn duister en bloed... Een komen, onweerstaanbaar, naar de mensen toe, steeds weer. Totdat het ogenblik daar is dat de Komende definitief aanwezig is voor onze ogen. Ogenblik waarnaar heel de schepping snakt. Ogenblik waar vele krachten naar toe werken, door alle vertwijfeling heen... Neen, we mogen niet verslappen, geen moment. Dat kunnen we ons niet veroorloven. Bovendien: we zouden ontrouw zijn aan ons diepste zelf...'

Toen we terugliepen zagen we over de dijk heen het enorme bouwwerk van de Centrale en klein er naast het kerktorentje van Lent.

W.v.M.(8 december 1990)

Kerstmis 1990

Het was een donkere dag vandaag. Heel de dag is het niet echt licht geworden. En deze avond is nog extra donker. Er schuifelt nog iemand voorzichtig over de vastgereden sneeuw. Verder hoor je weinig: een ongewoon stil moment.

Bedrieglijk is dat stukje stilte. Alles lijkt vredig, harmonieus. Het is niet zo. Ik weet het maar al te goed. Ik had gewoon de krant van vandaag opengeslagen, alleen maar even koppen gesneld, een paar foto's gezien, rouwadvertenties bijna een hele pagina vol... Inderdaad: het lijkt vredig, gaaf, heel...

En over een paar dagen is het Kerstmis. Is dat niet precies zo'n bedrieglijk moment? Even wegdromen in mijn eigen knusse holletje, weg van de hardheid en de haat...?

'Er is u een Redder geboren, voor heel het volk...' Blijkbaar is er iets veranderd. Er is iets gebeurd met de schepping, zo fundamenteel diep dat mensen al eeuwen lang spreken van een 'heilige' nacht...

Het mag dan nacht zijn. Donker, aardedonker, vol lawaai en rumoer en geschrei en angst van mensen en dieren, kranten vol... Nacht die er ook niet hoeft te zijn, maar er heel reëel is, beangstigend, omknellend.

Welnu, daarin in die nacht is een Redder geboren. Wie dit kan horen, wie dit gaat beseffen, wie dit tot zich toe kan laten, die gaat een andere taal spreken. Nu reeds. En steeds meer. En eens zal ieder mens van goede wil definitief een andere taal kunnen spreken.

Zalig Kerstfeest.

W.v.M. (Kerstmis 1990)